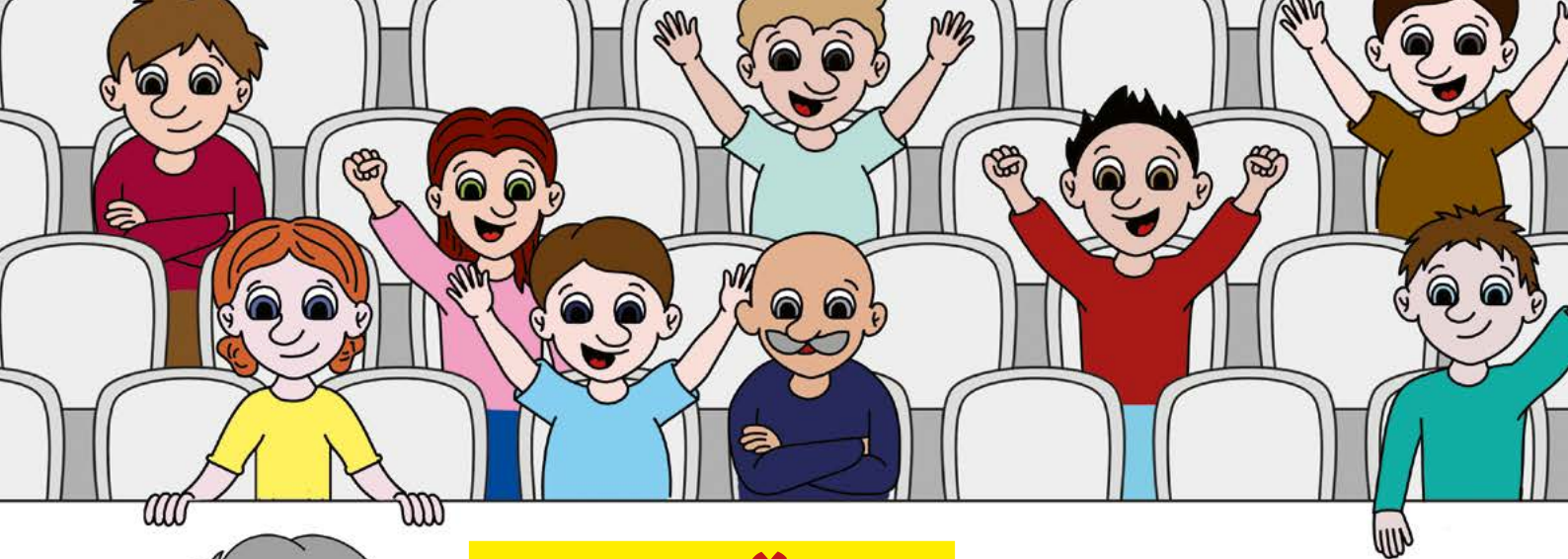




JANIČKA VE SPORTOVNÍ ŘÍŠI

Jan Prokeš

ilustrace

Alena Hlaváčková



ORIGONA

Copyright © Jan Prokeš
Illustrations © Alena Hlaváčková

ISBN 978-80-88116-90-5

ID 053g-01



Drahá neteřinko Janičko,

*věnujeme Ti tuto knížku k Mikuláši,
ať si v klidu počteš zajímavý příběh :)*

Teta Máňa, strýc Adam a malý Adámek

prosinec 2026

Úvod

Tato knížka vám odhalí nevšední příběh jedné blondaté modrooké holky, která nade vše miluje pohyb a sport.

Jmenuje se Jana Dobrotová, narodila se 19. ledna 2019 a nejraději má modrou barvu.

Neuvěřitelný příběh začal v Březové, kde Janička bydlí spolu s tatínkem, Simonou a sestřičkou Haničkou.

Jednoho dne dostala Janička záhadnou pozvánku na florbalový turnaj o pohár Frajera Férovky. Zúčastnila se ho v neznámé sportovní říši i se svou kamarádkou Nelinkou.

Pohár však mezitím ukradl Padouch Padavka, kterému sport nikdy nešel, nikdo ho nechtěl do týmu. Holky se rozhodly zkusit zlého Padavku dopadnout. Při dobrodružné cestě se skřítky poznaly celou sportovní říši, zalyžovaly si a projely se na kolech. Pomohly holky Padavku dopadnout a zvítězilo čestné chování? Kdo byl nakonec zařazen do týmu připravovaného turnaje florbalu? A kdo to byl Páďa?

Pojďme se už začíst do děje, ať se brzy dozvíme, co se vlastně stalo!

1. Tajuplný dopis

Velká dobrodružství začínají někdy docela prostě. Na začátku toho **Janiččina** stál obyčejný dopis. Ale byl opravdu obyčejný?

„Ani náhodou,“ zamumlala **Janička** napůl překvapeně a napůl rozespale. Bylo totiž ráno a ona se právě probudila. Tajemný dopis ležel vedle ní na polštáři, jako by se někdo chtěl ujistit, že si ho **Janička** všimne, jen co otevře oči.

„**Jana Dobrotová, Březová,**“ přečetla si naše hrdinka nápis na záhadné obálce, kterou teď vzala do ruky. „To jsem přece já! Ale nikde tady nepíšou, kdo mi to posílá...“

Prohrábla si **blondřaté** vlásky, které jí po ránu ospale trčely na všechny strany, a důkladně se zamyslela. Okny se do pokoje dralo hřejivé sluníčko a radostně potvrzovalo, že právě začaly letní prázdniny. **Janička** už několik dní věděla, že dnes bude doma sama. Má celý den jenom pro sebe. To ale znamená, že se nemá koho zeptat, jak se ten dopis ocitl na jejím polštáři. Nakonec udělala to jediné, co jí zbývalo: prostě dopis otevřela.

„Milá **Janičko,**“ četla, „vím, že hraješ florbal a že jsi skvělá sportovkyně. Proto bych tě rád pozval na florbalový



turnaj o Pohár Frajera Férovky. Začíná dnes v poledne. Vezmi si s sebou florbalovou výstroj a pospěš si, prosím, ať to stihneš. Ten turnaj je moc důležitý! Vyzvedne tě můj pomocník, který ti vše vysvětlí. Sportu zdar, Frajer Férovka.“

Janička vzhledla od dopisu, **modré** oči vykulené jako dva tenisáky. Pohár Frajera Férovky? O ničem takovém v životě neslyšela. Kdo to vůbec je ten Frajer Férovka? A jak jí to psaní doručil až na polštář? A odkud ví, že hraje florbal?

„Vyzvedne tě můj pomocník, který ti vše vysvětlí,“ četla **Janička** znovu. No jo, ale kde ji ten pomocník vyzvedne? A jak ho vůbec pozná? Vždyť v tom dopise nestojí ani jeho jméno. Co je to za nápady posílat tak divné pozvánky?

A potom jí bleskla hlavou spásná myšlenka.

„**Nelinka**! Musím za **Nelinkou**! Společně tu záhadu rozlouskneme.“

Aby taky ne! **Nelinka** byla **Janiččina** nejlepší kamarádka a stejně jako ona hrála florbal. Ať už má celý ten turnaj znamenat cokoli, můžou se ho zúčastnit společně a přijít všemu na kloub!

Janička hned vyskočila z postele a začala se chystat na dnešní dobrodružství. Ze všeho nejdřív zbaštila snídani,

kterou měla přichystanou v kuchyni. Musí se přece pořádně posilnit – kdoví, co ji dneska čeká? Potom si šla do koupelny vyčistit zuby a hřebenem zkrotila rozčepýřené vlasy. Oblékání ji zdrželo, protože musela ze skříně nejprve vystrchat své oblíbené tričko. Bylo **modré**, protože tu barvu měla nejraději. A jelikož ji určitě čekal mimořádný den, ani za nic by si na sebe nevzala něco jiného.

Tak, hotovo. Teď už jen popadnout věci na florbal a hurá ven z domu!

Původně chtěla **Janička** zamířit **k Nelince** domů, ale sotva se vyřítla na ulici...

„**Nelinko**?“

Její kamarádka stála přímo před domem, div se obě nesrazily.

„A... ahoj,“ vyrazila ze sebe **Nelinka**, jakmile **Janičku** uviděla. Zněla zadýchaně, jako by ještě před chvilkou běžela. Na zádech se jí klinkala sportovní brašna, kterou nosívala na florbal, a v jedné ruce držela stejně jako **Janička** florbalovou hokejku. V té druhé svírala dopisní obálku. **Janičce** bylo rázem všechno jasné.

„Ahoj **Nelinko**. Neříkej, že tě taky pozvali na turnaj...“

„...o Pohár Frajera Férovky,“ doplnila ji **Nelinka** zaraženě. „Jo, pozvali. Tebe taky?“

„No jasně, proto se zrovínka ženu za tebou,“ přikývla **Janička**. „Myslela jsem, že se tam přihlásíme společně, protože je to celé hrozná záhada. Taky jsi tu pozvánku našla vedle sebe na polštáři?“

„Taky,“ přisvědčila **Nelinka**. „Psali tam, že mě vyzvedne nějaký pomocník nebo co. Řekla jsem si, že třeba čeká před domem. Ale když jsem vyšla ven, nikoho jsem tam neviděla. A tak jsem běžela za tebou, abychom vykoumaly, co se to děje.“

„To jsi dobře udělala,“ ozval se kdosi vysokým zvonivým hláskem. **Janička s Nelinkou** na sebe zmateně pohlédly. Ten hlásek nepatřil ani jedné z nich. Ale nikdo jiný tady nebyl. Nepřeslechly se? Vtom však tenounký hlásek zazvonil podruhé.

„Tady! Tady dole!“

Janička s Nelinkou se podívaly pod sebe a konečně spatřily, kdo že to k nim promlouvá. Žádný div, že ho napoprvé přehlédly!

„No tohle,“ vydechla **Janička**. „Ty jsi skřítek?“

2. Kouzlem do Zdravíčkova

„Fanfán Fafián, k vašim službám,“ uklonil se majitel tenkého hlásku, drobounký človíček, který **Janičce s Ne-linkou** sahal sotva do pasu. „Jak jste správně uhodly, jsem skřítek. Patřím k vzácnému skřítkovskému druhu. Říká se nám férmoníci, protože máme rádi sport a vždycky hrajeme fér. Já například hraju florbal.“

Skřítek luskl prsty a k úžasu obou dívek se mu v rukách náhle objevila maličká florbalová hokejka. Byla velká asi jako větvička, kterou by mohl aportovat i ten



nejmenší pejsek na světě. Ale žádný pejsek by s ní určitě nesvedl lepší kousky než sám Fanfán!

Ten totiž vylovil z kapsy drobounký florbalový míč a začal s ním na čepeli své pidihokeyky obratně žonglovat. Všelíjak si ho přehazoval přes hlavu a mrštně se otáčel a zase míček hokejkou zachytil. Potom jej najednou prudce vystřelil kamsi do vzduchu a několika přemety se přesunul na místo, kam měl míček dopadnout. Tam pohotově nastavil kapsu a padající míček do ní ladně zaplul. Ve stejném okamžiku zmizela i hokejka, kterou skřítek ještě před chvílí svíral v ruce.

„No teda!“ vydechly uznale **Janička s Nelinkou**. Když se teď Fanfán přestal uklánět a hopsat jako akrobat v cirkuse, mohly si ho konečně pořádně prohlédnout. I když to byl opravdu pidižvík, na typického skřítku nevypadal. Aspoň ne na takového, jakého si **Janička** vždycky představovala. Nenosil například žádnou skřítkovskou čepičku. Místo toho měl dlouhé vlasy stažené do ohonu a oblečený byl celý ve sportovním. **Janičce** konečně svítilo.

„Že ty jsi pomocník Frajera Férovky?“ zeptala se malého sportovce.

„Fanfán Fafián, k vašim službám,“ zopakoval souhlasně skřítek a znovu se uklonil. „Je to tak. Frajer Férovka

mě poslal, abych vás dovedl na turnaj o jeho Pohár. To já jsem vám oběma nechal na polštáři Frajerovu pozvánku.“

„No jasně,“ dovtípila se **Nelinka**. „Jak jinak by se nám ty pozvánky mohly dostat na polštář než skřítkovským kouzlem? Ale abys věděl, pěkně jsi nám tím zamotal hlavu!“

„Museli jsme mít jistotu, že ty pozvánky dostanete,“ omlouval se Fanfán. „Nemohli jsme se spoléhat na obyčejnou poštu. Ten turnaj je moc důležitý.“

„Tak proč s ním děláte takové tajnosti?“ nechápala **Janička**. „Vždyť v tom dopise ani nestálo, kde se turnaj koná. A nebylo tam ani tvoje jméno. Dokonce se tam ani nepsalo, že jsi skřítek.“

„A když jsem vyběhla ven na ulici, tak jsi tam nikde nebyl,“ přidala se **Nelinka**. „Musela jsem běžet až **k Janičce**, než ses ukázal. V pořádání turnajů máš teda hodně co zlepšovat.“

„Já vím, já vím,“ drbal se Fanfán rozpačitě na hlavě. „Jenže ono se to celé zamotalo. Právě proto jsem za vámi dorazil tak pozdě. Stalo se totiž něco strašného! Celý turnaj je v ohrožení. A jenom vy dvě ho můžete zachránit!“

Janička s **Nelinkou** si vyměnily zaražené pohledy.

„Poslyš, Fanfáne,“ řekla **Janička** ustaraně, ale zároveň trochu netrpělivě, „my ti rády pomůžeme. Ale co kdybys nám nejdřív všechno pěkně vysvětlil? Od tebe se něco dozvědět, to je jako hádat, kde má žížala hlavu. Co je to vlastně ten turnaj o Pohár Frajera Férovky? Proč jste nás na něj pozvali? A co se stalo tak strašného?“

Skřítek bezradně rozhodil rukama, jako by nevěděl, odkud má začít.

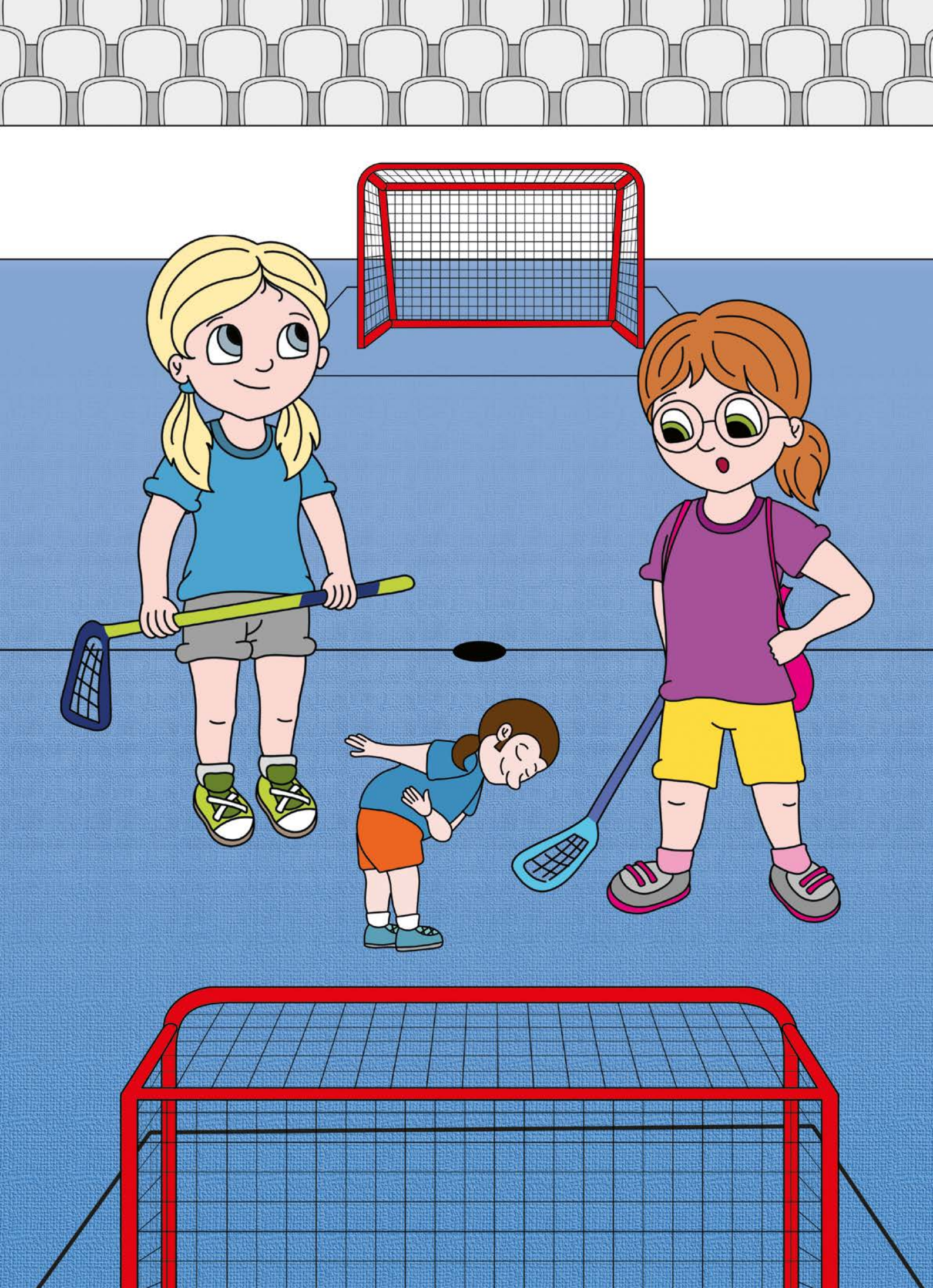
„Nejlepší bude, když vám to vysvětlím přímo na místě,“ rozhodl nakonec.

Vzápětí luskl prsty a prázdná ranní ulice zničehonic zmizela. Najednou už nestáli pod hřejivým letním sluníčkem, ale na florbalovém hřišti uprostřed nevelké sportovní haly.

„No tohle!“ užasla **Nelinka**. „Ty se umíš kouzelně přemísťovat?“

„Fanfán Fafián, k vašim službám,“ uklonil se opět férmoník, jak to míval ve zvyku. „Ano, magické přemísťování je naše specialita. My férmoníci hodně cestujeme. Ale s našima krátkýma nožičkama by nám to trvalo dlouho, tak se často přemísťujeme kouzlem.“

Janička si zatím prohlížela hřiště, na kterém se ocitli. Byly na něm nachystané florbalové branky, ale po hráčích ani stopy. A prázdnotou zelo i hlediště s desítkami



7. Padavka padá

Obě kamarádky otevřely oči. Už se neřítily po zasněženém svahu. Dokonce na sobě neměly ani lyže a lyžařskou výbavu. Místo toho ležely jen v tričkách na hebké trávě, kterou zalévalo letní sluníčko.

„Kde to jsme?“ vykulila oči **Nelinka**.

„To vám klidně řeknu,“ zazvonil za nimi tenký hlásek. Otočily se v naději, že spatří Fanfána, ale místo něho za nimi stála neznámá férmonice.

„Kolívie Kolocinková, k vašim službám,“ uklonila se úplně stejně jako Fanfán. Oblečená byla však jinak. Měla na sobě elastický úbor a cyklistickou helmu. „Vítejte v areálu horské cyklistiky. Říkáme tomu tady Cykloráj a já to tu mám na starosti. Ale odkud jste se tady tak vylouply?“

Janička s Nelinkou se zdvořile představily a vyličily, jak je sem přenesla kouzelná píšťalka, která je zachránila před lavinou.

„Hm, tu píšťalku dobře znám,“ přikývla Kolívie. „Když je někdo v nebezpečí a zapíská na ni, kouzlem se přenese na nejbližší bezpečné místo. A protože se hned vedle lyžařského areálu nachází Cykloráj, přesunuly jste

se právě sem. Ale jak jste k té píšťalce přišly? Pokud vím, nosí ji u sebe jenom Zíván Zimnička.“

„Právě od něj ji máme,“ vysvětlila **Janička**. A začala Kolívii vyprávět, jak jim Zíván pomohl, když pátraly po ukradeném Poháru, a jak pak honily Padoucha, a když už ho skoro měly, přiřítla se lavina.

„Takže Padouch vám frknul na tryskových lyžích?“ žasla Kolívie. Potom se jí však v očích zablesklo, jako by si cosi uvědomila. „No jo, vždyť ono to dává smysl. Před chvilkou jsem totiž kus odsud zaslechla hrozný rachot. Vsadím se, že se Padouch na tom raketovém pohonu vyřítíl z lyžařského areálu přímo do Cykloráje.“

„Tak to ho ještě můžeme chytit!“ zajásala **Nelinka**. „Rychle, Kolívie, kde jsi ten rachot slyšela?“

„Tamhle,“ ukázala Kolívie do listnatého lesa, který je obklopoval. „Vede tam cesta pro horská kola. Pojdte, zajedeme tam společně.“

Luskla prsty a najednou se před nimi objevila tři horská kola. Jedno docela maličké pro Kolívii a dvě větší pro **Janičku s Nelinkou**. Ty už byly na skřítkovská kouzla tak zvyklé, že se ani nepodivily. Nasedly na kola, uvázaly si pod bradou helmy, které byly zavěšené na řídítkách, a vyrazily za férmonicí.



Ta byla sice maličká, ale do pedálů se opírala o sto šest. Dívenky měly co dělat, aby jí stačily. Hnaly se lesní stezkou mezi duby a buky, na nichž vesele prozpěvovali ptáčky. Ale nebyl čas kochat se jejich zpěvem. Každou chvíli můžou narazit na Padoucha!

„Tamhle, podívejte!“ ozvala se náhle **Nelinka**. Přímo před nimi se teď otevřela čerstvě vysekaná paseka, kterou rozhodně nikdo nevykácel sekerou. Všechny stromy a keře byly totiž ožehlé, jako by je někdo pokropil žhavou lávou.

„Tudy se musel řídit Padouch,“ mínila Kolívie. „Nejspíš na těch lyžích opravdu letěl jako raketa, takže mu ani nevadilo, že už nejede po sněhu. Prosvištěl mezi stromy a všechno kolem polámal a spálil. Ale je to blázen bláznivá! Vždyť se klidně mohl někde vybourat.“

„Taky že vyboural,“ vyjekla **Janička**. „Koukněte!“

A ukázala na vysoký buk na samém konci paseky. Pod stromem ležely polámané lyže a dobrých deset metrů nad nimi se na větvi pohupovalo bezvládné tělo. Mělo na sobě zářivě rudou bundu a přes obličej lyžařskou kuklu. Na zádech mělo batoh, který se zaklesl o větev. Jenom díky tomu lyžař ještě nespádl dolů.

„Padouch narazil do stromu a teď na něm uvízl. Rychle! Musíme mu pomoci!“ burcovala všechny **Janička** a hned sesedla z kola a hnala ke stromu.

„Vypadá to, že ztratil vědomí,“ řekla přiškrčeně **Nelinka**, když doběhly na místo. „Ale ta větev už ho dlouho neudrží. Podívejte! Jestli mu hned nepomůžeme, tak spadne a celý se poláme. Rychle, Kolívie! Ty přece umíš skřítkovská kouzla. Přemísti ho z té větve dolů!“

„To nemůžu,“ zavrtěla Kolívie hlavou. „Jestli na Padoucha přešla čarovná moc, tak na něj moje kouzla nefungují.“

„Musíme ale něco udělat,“ zoufala si **Nelinka** a pohlédla na **Janičku**. Ta naštěstí dostala nápad.

„Kolívie, tak nám aspoň vykouzli záchrannou plachtu. Roztáhneme ji a Padoucha do ní chytíme.“

„To je nápad!“ Kolívie se rozzářila a luskla prsty. Za chvíli už všechny tři natahovaly pod bukem záchrannou plachtu. Právě včas!

Žuch. Padouch sletěl ze stromu jako zralá švestka. Plachta ztlumila jeho pád, ale náhlý pohyb ho probral. Otevřel oči a překvapeně zamžikal.

„Kde to jsem? Co se to...“

